

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: **A. K.**, narozený X,
státní příslušník X,
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-937/DS-D03-D08-2025 ze dne 10. 9. 2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Řízení před správním orgánem

1. Žalovaný rozhodl o předání žalobce do Lotyšské republiky podle § 11 odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že státem příslušným k přijetí žalobce zpět je Lotyšsko podle čl. 18 odst. 1 písm. c) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013. V Lotyšsku žalobce podal svou první žádost o mezinárodní ochranu, a Lotyšsko je tudíž příslušné k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu podle čl. 3 odst. 2 nařízení č. 604/2013.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

II. Řízení před soudem

2. Proti tomuto rozhodnutí žalobce brojil žalobou. V ní namítl, že se žalovaný nedostatečně zabýval existencí systémových nedostatků v Lotyšsku ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Žalobce byl napaden z rasistických důvodů a v Lotyšsku také dochází k tzv. pushbackům do Běloruska. Žalobce byl napaden policisty i spolužadatelé o mezinárodní ochranu. Dále žalobce uvedl, že měla být určena příslušnost Spolkové republiky Německo, neboť právě tam mají členové rodiny žalobce mají udělenou mezinárodní ochranu. Žalovaný zároveň nepřezkoumatelně odůvodnil, proč nepřistoupil k převzetí příslušnosti ČR z humanitárních důvodů.
3. Žalovaný k žalobě zopakoval své rozhodovací důvody. Ve věci nebyla pochybnost o příslušnosti Lotyšska.

Ústní jednání

4. Při ústním jednání strany setrvaly na svých návrzích i na jejich důvodech.
5. V rámci účastnického přednesu žalobce popsal svou cestu do ČR včetně toho, jakým způsobem se snažil překročit hranici mezi Běloruskem a Lotyšskem. Také uvedl, že byl v Lotyšsku zbit. K dotazu soudu uvedl, že podmínky v azylovém zařízení byly neúnosné. Dále k dotazu soudu uvedl tyto skutečnosti o špatných podmínkách v Lotyšsku dříve neuvedl, aby se to neobrátilo proti němu, pokud by byl vrácen do Lotyšska.
6. Soud neshledal potřebu doplnit či zopakovat dokazování, neboť správní spis obsahoval dostatečnou a aktuální informaci o situaci v lotyšských cizineckých zařízeních a lotyšském azylovém systému, i protokoly o předchozích vyjádřeních žalobce. Tyto podklady žalobce v rámci svého účastnického přednesu přesvědčivým způsobem nezpochybnil.

III. Posouzení věci

7. Žaloba není důvodná. V souzené věci nevznikla reálná pochybnost o příslušnosti Lotyšska k vyřízení věci žalobce podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Žalovaný vyšel z aktuální zprávy o stavu azylového řízení a přijímacích podmínkách v Lotyšsku, nic nevypovídá o tom, že by tamní podmínky byly neakceptovatelné. Žalobce před rozhodnutím žalovaného nepopsal takové rodinné vztahy, které by odůvodňovaly příslušnost Německa. Žalovaný nebyl ani povinen se zabývat případnou aplikací diskrečního ustanovení čl. 17 nařízení Dublin III a *prima facie* nebyly dány žádné důvody pro uplatnění jeho diskrece.

K příslušnosti Lotyšska na základě žádosti o mezinárodní ochranu

8. Ve věci bylo nesporné, že Lotyšsko je členským státem, který rozhoduje o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu (kde podal první žádost). Formálně tedy byly splněny podmínky pro určení příslušnosti Lotyšska podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III.
9. Žalobce popsal, že má v Německu rodiče a sourozence. Ve smyslu čl. 2 písm. g) odrážky 4 nařízení však nejde o rodinné příslušníky žalobce, protože mezi nimi a zletilým žalobcem neexistuje vztah zodpovědnosti (srov. § 1626 a násl., § 1773 a násl. BGB), ani spolu nežádali o mezinárodní ochranu. Za toho stavu se neuplatní čl. 9 nařízení ani ostatní ustanovení o sloučení rodiny nepřichází do úvahy. Na případ žalobce se proto stále uplatní pouze obecné pravidlo příslušnosti Lotyšska. Tento závěr ostatně žaloba nijak konkrétně nerozporovala.

Podmínky v Lotyšsku

10. Ve věci nevznikly závažné důvody se domnívat, že v Lotyšsku dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie (čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III). Nic takového nevyplývalo z informace o lotyšském azylovém systému z 11. 6. 2025 (č. l. 37–41 správního spisu). Protože jde o zprávu z června, nepovažoval ji soud ke dni rozhodnutí žalovaného v září 2025 za zastaralou či rozsahem nedostatečnou (obecnou). Ke dni svého rozhodnutí soud žádnou změnu ani nezjistil.
11. Žalobce v rámci svého účastnického přednesu uvedl relativně konkrétní tvrzení problémech při překračování hranice z Běloruska (byť nebylo zcela zřejmé, do kterého státu EU měl vstupovat). Spontánně však nehovořil o jakýchkoliv problémech v lotyšských azylových zařízeních či problémech s azylovým řízením. Nezopakoval žalobní tvrzení, že byl zbit policisty. Zmínil zbití lidmi v civilním oblečení v době před tím, než byl vůbec registrován jako žadatel o mezinárodní ochranu – z tohoto přednesu však nebylo možné incident spojit s lotyšským azylovým systémem (pokud k němu vůbec v této podobě došlo, srov. níže). Stejně tak i tvrzení o rasistickém chování ostatních žadatelů o mezinárodní ochranu zůstalo v obecné rovině a nebylo jej jak spojit s lotyšským azylovým systémem (natož jeho systémovou povahou či obecnými podmínkami přijetí žadatelů). Teprve k dotazu soudu začal tvrdit, že podmínky v Lotyšsku byly neakceptovatelné.
12. K těmto tvrzením soud žalobci přdestřel obsah jeho tvrzení z výsledku před orgánem policie i před žalovaným, kde většinu z toho neuvedl, naopak podmínky označil za spíše slušné (zmínil rasistické chování; bylo poskytnuto vše, byť na nižší úrovni než v ČR; nejsou mu známy žádné překážky jeho návratu do Lotyšska ani žádné nebezpečí; srov. podání vysvětlení z 18. 8. 2025 na č. l. 4–9, pohovor z 8. 9. 2025 na č. l. 47–48 správního spisu). Následnému vysvětlení žalobce soud neuvěřil. Výraznou změnu tvrzení žalobce soud vyhodnotil jako účelovou, protože je nedůvěryhodná sama o sobě i ve spojení s informacemi o lotyšském azylovém systému. Žalobce uvádí takové skutečnosti, které mu zrovna vyhovují, aby nebyl vrácen do Lotyšska. Tím soud nezpochybňuje, že žalobce mohl být při překračování unijní hranice nebo před tím vystaven špatnému zacházení. Tento zážitek však nelze spojovat se stavem azylového řízení a přijímacími podmínkami v Lotyšsku po podání žádosti o mezinárodní ochranu.
13. Vedle toho soud poukazuje na to, že v rozhodovací činnosti soudů dosud nevznikly žádné pochybnosti o fungování lotyšského azylového systému, což platí i pro rozhodovací činnost aktuální (srov. rozsudek KS v Ústí nad Labem č. j. 175 A 12/2025-25 ze dne 15. 9. 2025; usnesení VG Ansbach sp. zn. AN 18 S 25.50061 ze dne 7. 3. 2025, odst. 39 a násl. včetně judikatury citované v odst. 45). Příklad žalobce přitom nevykazuje žádné specifické okolnosti – není zranitelnou osobou, žádnou takovou osobu nedoprovází apod.
14. Tvrzení žalobce o tom, že je na lotyšských hranicích vůči cizincům používáno násilí a jejich vytlačování do Běloruska, souvisí s faktickou nemožností přístupu k azylovému řízení. To však není případ žalobce. Ten měl k azylovému řízení přístup; žalobce je veden jako žadatel o mezinárodní ochranu. Jeho případ tedy nelze posuzovat stejnou optikou jako případy cizinců, kterým je údajně bráněno ve vstupu na lotyšské území. Žalobce

bude do Lotyšska vrácen v rámci dublinského transferu, není tedy pravděpodobné, že by se opětovně mohl dostat do neúnosných podmínek na hranici s Běloruskem.

15. V řízení tedy nevyšly najevo žádné důvody, pro které by bylo třeba považovat azylové řízení či podmínky přijetí žadatelů v Lotyšsku za systémově nedostatečné natolik, že by to představovalo riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv EU.

Diskreční oprávnění podle čl. 17 nařízení

16. Žalovaný v napadeném rozhodnutí přílehu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 67/2016-34 ze dne 18. 5. 2016, č. 3447/2016 Sb. NSS, dle něhož diskreční oprávnění zakotvené v čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III, jež státům dává možnost atrakce příslušnosti k rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu, lze využít jen v případech, kdy je příslušnost určena dle čl. 3 odst. 1 tohoto nařízení, tedy dle kritérií kapitoly III, nikoliv dle čl. 3 odst. 2 tohoto nařízení („zbytkové“ kritérium).
17. V nyní souzené věci žalovaný určil příslušnost Lotyšska dle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Nebylo tedy jeho povinností, aby se zabýval případnou aplikací diskrečního ustanovení čl. 17 nařízení Dublin III.
18. Nad rámec soud konstatuje, že žalobce nemá k České republice žádné socioekonomické vazby a zároveň netvrdil žádné okolnosti hodné zvláštního zřetele. *Prima facie* zde není dán žádný důvod, pro který by Česká republika měla chtít převzít příslušnost k rozhodnutí o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Za toho stavu nebyl ani důvod vyčkávat na rozhodnutí Soudního dvora EU o předběžné otázce vedené pod sp. zn. C-511/25, neboť by na posouzení případu žalobce nemohlo nic změnit.

IV. Závěr

19. Z uvedených důvodů posoudil žalovaný rozhodné otázky správně a jeho rozhodnutí netrpí ani vadami řízení. Soud proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů od jeho doručení u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 27. listopadu 2025

Mgr. Jan Šmakal v.r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.